

Aktualno:

[Branitelji](#)
[Nekategorizirano](#)

Nevidljive rane rata – 8 –

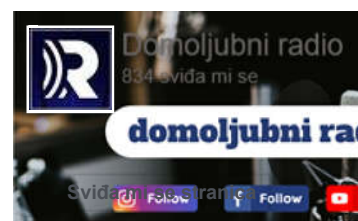
6. kolovoza 2020.
 Mario Strinavić

Kada govorimo o PTSP-u tada govorimo o psihičkom poremećaju, traumi i simptomima koji mogu uključivati flashback, noćne more i jaku anksioznost, kao i nekontrolirane misli o događaju. Sve navedeno ima negativne učinke na mentalno zdravlje hrvatskih branitelja i njihovih obitelji, i nerazumijevanje navedenog znači nerazumijevanje dalekosežnih posljedica i na cjelokupno društvo.

Vrlo važan čimbenik koji podrazumijeva okrivljavanje i neodgovarajuće reakcije društva koje pojačavaju negativan utjecaj na hrvatske branitelje oboljele od PTSP-a je sekundarna viktimizacija..

Mnogi stručnjaci psihijatrijskih bolnica radili su profesionalno s braniteljima, njihovim obiteljima u poratnom razdoblju do danas te se uvjerali u iskustvo sekundarnog povređivanja kod hrvatskih veterana. Nakon što dožive prvobine traume na bojišnicama hrvatski branitelji s

[Svečanost u Gornjim Bogićevc](#)

 Pratite nas na
[Facebooku](#)

Budite prvi među prijateljima kome se

[Slušaj uživo](#)

[Arhiva emisija](#)

- [kolovoz 2020](#) (9)
- [srpanj 2020](#) (27)
- [lipanj 2020](#) (20)
- [svibanj 2020](#) (44)
- [travanj 2020](#) (45)
- [ožujak 2020](#) (87)
- [veljača 2020](#) (68)
- [siječanj 2020](#) (91)
- [prosinac 2019](#) (65)

PTSP-om, ali i oni koji nisu primarno manifestirali poremećaje i obolijevanja, ponovno su viktimizirani nerazumijevanjem, neprihvatanjem i nepriznavanjem žrtvinih patnji od strane uže i šire socijalne sredine, a u nekim segmentima i od strane same države.

Kako bi mi kao pojedinci, a u konačnici i cijelo društvo razumjeli sekundarnu viktimizaciju potrebno je prije svega razumijevati s čim se hrvatski branitelji i njihove obitelji susreću. Svakom čovjeku pa tako i hrvatskom branitelju teško je priznati da je obolio i da ima poremećaj. U toj prvoj fazi koja se u osnovi poput sjenke stalno vuče nerado govore o ratnim traumama, odnosno iste potiskuju, misleći kako na taj način mogu prevladati traumatiziranost i vratiti se u stanje kakvi su bili prije početka Domovinskog rata. Nakon što prihvate promjenu u sebi, prouzročenu ratnim djelovanjem zatraži se i stručna pomoć. Utvrđena dijagnoza PTSP-a, propisani medikamenti, stručni razgovori dovode hrvatskog branitelja do stabilizacije no, to stabilno razdoblje koje daje nadu u bolje sutra svako malo se poljulja reakcijama socijalne sredine, koja ne razumije, koja ih stavlja sve u istu ravan, i za koju braniteljska populacija postaje nepoželjna. Zastrahujuća je to spoznaja za oboljele koja ih dodatno traumatizira. Pretvorbe poduzeća i gubitak radnih mjesta stalna sumnjičenja, zahtjevi za ponovnim dokazivanjem bolesti, borba s birokracijom dodatna su kompresija, dodatna traumatizacija, ionako psihički iscrpljenih branitelja s PTSP-ijem. Ljudi „pucaju“, pokazuju nezadovoljstvo, raste osjećaj izmanipuliranosti, nevjericu prema društvu i napretku. U vlastitoj nemoći da utječu na promjene, da javnosti pokažu s čim se suočavaju nerijetko se odaju alkoholu, drogama što dovodi do daljnjih posljedica, poput porasta nasilja u obitelji, zanemarivanja iste, ignorancije djece.

Cijeli život satkan je od paradoksa pa tako i kroz odnos traumatiziranog hrvatskog branitelja i njegove obitelji. S jedne strane obitelj je od presudne važnosti za oboljele od PTSP- a. Ona je njihov stup, podrška, mjesto gdje nalaze sigurnost, snagu i smisao, i ukoliko podrška izostane hrvatski branitelj gotovo da je osuđen na propast, a o kvalitetnom rješavanju posljedica Domovinskog rata teško je i govoriti. S druge strane zbog psiholoških poremećaja hrvatskog branitelja uvjetovanih, ne samo ratom već i kontinuiranom stigmom javnosti obitelj je nerijetko izložena prijenosu traumatskih iskustava. Kako bi predočili stanje koje se prenosi s traumatiziranog hrvatskog branitelja na obitelj treba se osvrnuti na obrasce traumatskih iskustava koja mogu varirati od potpunog izostanka verbalne komunikacije, odnosno šutnje preko djelomičnog do pretjeranog razotkrivanja podataka o traumatskom iskustvu, što u konačnici dovodi i do verbalnog i fizičkog nasilja u obitelji. Obiteljsko nasilje još je učestalije kada oboljeli od PTSP imaju i značajke poremećaja zbog ovisnosti o alkoholu, drogama, što znači da obiteljsko nasilje kao posljedica PTSP-a ima veći utjecaj na transgeneracijski prijenos traume od samog PTSP-a. Supruge i majke u obiteljima veterana s PTSP-om često i same razvijaju psihičke smetnje te postaju sve manje funkcionalne, depresivne, sklonije ovisnostima o alkoholu, drogama, lijekovima. Kao i kod samog oboljelog hrvatskog branitelja i kod njih se mogućnost obolijevanja od malignih bolesti povećava. Ta takozvana sekundarna traumatiziranost utječe i na

[studeni 2019](#) (66)

[listopad 2019](#) (43)

[rujan 2019](#) (4)

[kolovoz 2019](#) (1)

[srpanj 2019](#) (1)

Video arhiva

[kolovoz 2020](#) (9)

[srpanj 2020](#) (27)

[lipanj 2020](#) (20)

[svibanj 2020](#) (44)

[travanj 2020](#) (45)

[ožujak 2020](#) (87)

[veljača 2020](#) (68)

[siječanj 2020](#) (91)

[prosinac 2019](#) (65)

[studeni 2019](#) (66)

[listopad 2019](#) (43)

[rujan 2019](#) (4)

[kolovoz 2019](#) (1)

[srpanj 2019](#) (1)

Poveznice

[Ministarstvo hrvatskih branitelja](#)

[Ministarstvo obrane Republike Hrvatske](#)

[Ministarstvo unutarnjih poslova](#)

njihovu djecu koja češće oboljevaju od različitih smetnji ponašanja i razvijaju depresivna raspoloženja koja bole jače od mnogih drugih tjelesnih bolesti. Epidemiološka i klinička istraživanja pokazala su da djeca veterana oboljelih od PTSP-a imaju oko dva puta veći rizik za razvoj psihopatoloških simptoma od djece veterana bez PTSP-a te da se klinički značajni psihički problemi javljaju u oko 30 posto djece. Obiteljska disfunkcija značajan je prediktor emocionalnih problema i pokušaja suicida kod djece hrvatskih veterana s PTSP-om adolescentne dobi. (*Psijhijatrijska bolnica za djecu i mladež i Klinički bolnički centar Zagreb, Klinika za psihološku medicinu, Zagreb*).

U konačnici tada socijalna sredina vidi samo krajnje rezultate i prema istoj procjenjuju i osuđuju. Kada bi za sve navedeno napravili inverziju na civilnu osobu situacija ne bi bila puno bolja, jer većina nas još uvijek funkcionira na bipolarnom principu crno-bijelo, spoznaje su nam jednodimenzionalne pa tako nerijetko čujemo – dobili su ono što i zaslužuju. To nije ništa drugo nego micanje određenih pojava od sebe koje bi mogle urušiti sve te naše iluzije o vlastitoj neranjivosti. Sve te spoznaje su ne samo bolne za hrvatske branitelje, već i vrlo često nerazumljive, u kontekstu njihove istinske žrtve koju su dali za stvaranje neovisne države Hrvatske.

Neosporna je činjenica da proces sekundarne viktimizacije branitelja oboljelih od PTSP-a dovodi do općeg pogoršanja njihova stanja i razvoja novih patoloških tendencija koje dovode i do trajne promjene osobnosti, s fatalnim ishodom samoubojstva kojiima svjedočimo.

Prije svega, kada govorimo o sekundarnoj viktimizaciji potrebno je započeti s vrednovanjem uloge hrvatskih branitelja, njihovog doprinosa i žrtve koje su podnijeli i podnose. Ovo nije samo pitanje i odgovornost Ministarstva hrvatskih branitelja već i svih nadležnih tijela, svih onih koji imaju utjecaj kroz medijski i javni prostor stvarati realno i pozitivno ozračje koje prije svega podrazumijeva suzdržavanje od iskaza koji pogoršavaju stanje hrvatskih branitelja i udaljuju sve nas od razumijevanja problema. U konačnici, to je pitanje i odgovornost svih nas .

Možda pojedinac, grupa pa i veći dio društva ne može shvatiti što je jedan hrvatski branitelj proživio tijekom Domovinskog rata, što proživljava u sindromu posttraumatskog poremećaja, ali ta činjenica ne olakšava stanje u kojemu se traumatizirani čovjek nalazi. On se u sudaru s predrasudama osjeća odbačen, neshvaćen i svaki takav susret vraća ga na početak. Utočište ponovno nalazi među svojim suborcima, liječnicima s kojima nalazi zajednički jezik i u koje ima povjerenje, s čime, zapravo započinje začarani krug iz kojeg se teško izlazi.

Ako se kojim slučajem dogodi da hrvatski branitelj počini neki tragični događaj tada se stigma pojačava, čemu nesumnjivo doprinose mediji, ne ulazeći u uzroke i stavlajući sve pod „kapu hrvatskog branitelja“ oboljelog od PTSP-a, što nerijetko odudara od istine. Unatoč apelima Ministarstva hrvatskih branitelja da ne koriste a priori i neosnovano status hrvatskog branitelja prilikom izvještavanja o kriznim situacijama, o ubojstvima i samoubojstvima te o svim drugim tragičnim pričama, stvari se ne mjenjaju.

Statistički pokazatelji pa i kada nisu egzaktni i precizni uvijek su najbolji pokazatelj težine situacije. Prema podacima Ministarstva branitelja u evidenciji se nalazi 508.325 hrvatskih branitelja. Danas je živih njih 438.437. U Domovinskom ratu poginulo ih je 8394, a nestalo 438. Od početka Domovinskog rata umrlo je više od 61.000 branitelja. Prosječna životna dob hrvatskih branitelja je 54,3 godine. Čak 56.994 branitelja su invalidi Domovinskog rata. Analiza smrtnosti u 2018. godini pokazuje kako je od 3899 umrlih 74 posto njih bilo mlađe od 70 godina starosti. Među njima je i 640 hrvatskih ratnih vojnih invalida. od kojih je suicid počinilo njih tri posto. U razdoblju od 1996. godine do 2018. godine samoubojstvo je, prema evidenciji Ministarstva unutarnjih poslova počinilo 2828 hrvatskih branitelja, a u 2019. godini (zaključno s 30.9.) samoubojstvo je počinilo 85 hrvatskih branitelja. Kada bi raščlanjivali po godinama broj umrlih podaci bi za neke godine, poput 2016., kada je uprvačetiri mjeseca umiralo prosječno dnevno 10 hrvatskih branitelja (1085)bili još zastrašujući.

Ovo su šokantni pokazatelji kojima se i započela serija tekstova kako bi se shvatila sva težina situacije, jer brojke su neumoljive i pokazuju kako nešto nije u redu i kako u konačnici prestaje biti važno doživljava li se situacija u društvu subjektivno li objektivno. Umiranja zbog raznih bolesti u kojima prednjači rak, samoubojstva nastaju kao posljedica Posttraumatskog stresnog poremećaja (PTSP) na koji se kasnije nadovezuju gotovo na dnevnoj bazi svjedočenja koja su za hrvatske branitelje neprihvatljiva, i koja u konačnici postavljaju pitanja bez odgovora – jesam li se zato borio/la, jesam li želio ovakvu zemlju, koga je zapravo briga što znači svakodnevno si postavljati i životno i filozofsko pa čak i metafizičko pitanje o smislu. Koga je zapravo briga što znači frustra-uzalud. Koga je briga što se svakodnevno loviš kako se tvoje mentalno stanje kreće od ljutnje, nevjerice, nemoći, straha do neke letargije, ravnodušnosti i praznine. Što zastaješ bez jasne vizije što bi to trebalo napraviti, izreći, bez onog famoznog stanja stalne budnosti i moralne kategorije samopoštovanja i zauzimanja za svoja prava, bez individualne svijesti o vlastitoj posebnosti. Bio bi epigraf čitave filozofije koja se preselila u nepoznat prostor nabijen nadom i strahom.

Ono na što kontinuirano treba podsjećati, kako bi se anulirale teze koje se sustavno nameću hrvatskoj javnosti je da su hrvatski branitelji privilegirani i kao takvi teret hrvatskog društva, što je ne samo netočno, nepravedno već i bolno za braniteljsku populaciju koja je specifična po mnogim parametrima. Jedan od problema ili pokazatelja navedenog je i nezaposlenost s kom se hrvatski branitelji susreću u posljednjih deset godina. Statistika nezaposlenih branitelja ne razlikuje se bitno od prosjeka nacije, međutim ako navedeno dovedemo u korelaciju s godinama, braniteljska populacija je ugoženija, odnosno sama nezaposlenost pogađa je više od ostalih društvenih skupina. Naime, najveći udio hrvatskih branitelja je u dobi između 40 i 54 godine (60,7%) te je udio branitelja sa završenim višim i visokim stupnjem obrazovanjem niži u odnosu na ukupno stanovništvo. Nezaposlenost dovodi do siromaštava, a siromaštvo do fenomena socijalne isključenosti. Posljedica isključenosti iz jednoga područja često znači isključenost i iz drugih područja, što dovodi do takozvane spirale nesigurnosti te je potrebno što prije pristupiti procesu

socijalnog uključivanja kako bi braniteljska populacija, posebno oboljeli od PTSP-a bili uključeni u društveni i gospodarski život. A uključivanje u gospodarski i društveni život znači i uživanje u životnom standardu koje se smatra zadovoljavajućim.

Htjeli mi ili ne priznati sve je u životu uzrok i posljedica. Neraskidiva je to spona jer svako djelo, svaka riječ, svaka misao isprepliće se u toj famoznoj igri uzroka i posljedica, u kojoj nitko nije oslobođen tog djelovanja pa tako ni naši hrvatski branitelji. Naravno, nije uvijek moguće u životu predvidjeti sve posljedice jer kad bi se prije svakog našeg čina upustili u predviđanje svih njegovih posljedica, ozbiljno promislili o njima ne bi se uopće pomakli s mjesta gdje nas je zatekla ona prva zamisao. Drugim riječima da se odlaskom u Domovinski rat razmišljalo o posljedicama, i svemu onom s čim su se hrvatski branitelji suočavali tijekom rata i poslije rata pitanje je, bi li zemlja bila obranjena od velikosprske agresije. Išlo se srcem, osjećajem, obvezom da se obrani vlastita zemlja. Potrebno je razumijevati da sadašnje posljedice kojima svjedočimo postaju uzroci budućim posljedicama. Posljedice su itekako vidljive i konkretne i zato svako žmirenje nad uzrocima ne nalazi svoje mjesto i opravdanje. Jedno društvo dužno je razmišljati o posljedicama, jer dobri i loši učinci i riječi i djela protežu se, vjerojatno jednoliko i ravnomjerno daleko u budućnost, čak i u onu beskonačnu kad nas više neće biti da se sami uvjerimo. Možda ne možemo shvatiti što je jedan hrvatski branitelj proživio, ali treba razumjeti posljedice i zamisliti se.

Potrebno je što prije osvijestiti javnost da traumtizirani branitelj treba razumijevanje i prihvaćanje, da je stigma zadnje što mu treba, da treba istinu, pravdu i pravednost kako bi lakše izašao iz tog psihčkog stanja. Koliko god se ponavljanje činilo zamornim, potrebno je stalno ponavljati o važnosti istog, jer „ponavljanje je majka znanja“, ponavljanje u psihologiji stvara ustaljene i uobičajene reakcije, potrebnu naviku koja određuje, ne samo običaje i svakodnevnu praksu jednoga naroda već i temeljni način njegova života, odnosno sustav vrijednosti. U cijelom tom procesu transformacije negativnih obrazaca ponašanja koji se manifestiraju prema hrvatskim braniteljima oboljelima od PTSP-a, neophodno je ponavljanje kako bismo utjecali na podsvijest koja upravlja našim ponašanjem i načinom razmišljanja, i u kojoj se nalaze sve naše navike koje se mogu i moraju mjenjati.

Mediji su ti koji bi također trebali biti svjesni važnosti svoje uloge i utjecaja na javnost, i koji bi trebali razmišljati na koji način prenijeti informacije, jer način na koji komuniciramo neku poruku oblikuje stavove drugih. Stoga je, itekako važno voditi računa o riječima i izrazima koji se koriste kako bi djelovali u smjeru smanjenja straha i osude drugih te istovremeno povećanju odgovornosti svakog pojedinca za zajednicu. To znači, prije svega plasiranje točnih informacija i odustajanje od bombastičnih i pikantnih naslova.

Napori Ministarstva hrvatskih branitelja, stručnjaka koji na nacionalnoj, regionalnoj, županijskoj razini pružaju psihološku pomoć hrvatskim braniteljima i njihovim obiteljima nisu dovoljni, ukoliko se ne senzibilizira i

javnost, ne samo o problemu s kojima se sučava oboljeli hrvatski branitelj i njegova obitelj već i o problemu koji ostavlja posljedice na funkcioniranje cjelokupnog društva.

Ako prisutnom PTSP-u dodamo i činjenični transgeneracijski prenos traume na drugu ili treću generaciju djece i njihovih potomaka, što potvrđuje i povijest naroda i nacija te medicinska istraživanja koja su pokazala kako genetske promjene nastupaju kod osoba koje su izložene traumama i imaju posttraumatski stresni poremećaj, tada je i više nego razvidna važnost pristupa problemu te edukaciji javnosti kao temeljnom uvjetu postojanja i opstanka ljudske zajednice. Procesom edukacije, kroz prenošenje iskustva, znanja, društvenih normi i vrijednosti kao stečevinu ljudske kulture i civilizacije utjecalo bi se na ublažavanje stigmatizacije, bržeg i učinkovitijeg rješavanja problema nezaposlenosti, stambenog zbrinjavanja, još učinkovitijeg liječenja, što će zasigurno dovesti do smanjenja daljnje traumatiziranosti koja dovodi do suicida, povećanog broja oboljelih od malignih bolesti, disfunkcionalnosti obitelji, a sve kako bi se djelovalo u smjeru povećanja odgovornosti svakog pojedinca za razumijevanje hrvatskih branitelja oboljelih od PTSP-a, i u konačnici za samu zajednicu

Branitelji su uz visoku cijenu stvorili neovisnu državu Hrvatsku i kao takvi, ne samo da zaslužuju poštovanje već su i dio društva vrlo važan za stabilnost i prosperitet države. Hrvatska za koju se branitelji borili je Hrvatska, koja ne samo racionalno rasuđuje već vodi i brigu za pravednu i pravičnu zemlju koja svima jamči ista prava, među kojima je pravo na život i zdravlje, pravo na dostojanstvo, ugled i čast. U tom kontekstu treba spomenuti i Ustav RH kao temeljni pravni akt države koji ističe ulogu hrvatskih branitelja i njihov doprinos pobjedi u pravednom, legitimnom, obrambenom i oslobodilačkom Domovinskom ratu (1991-1995) te određuje da država posvećuje posebnu skrb u zaštiti hrvatskih branitelja.

Autor: **Mario Strinavić**

[← 25 obljetnica u organizaciji UHBDR 121. b.p. NG/ AUDIO i VIDEO](#)

[Feljton: PAPA PIO XII. I VATIKANSKI APOSTOLSKI ARHIV \(1/6\) →](#)

Preporučene objave

Foto/Video: 29. obljetnica

VIDEO: Umro je Kenny Rogers,

